

waren echter jolig genoeg en als Jan hier en daar in een stil hoekje Dina omarmde en haar kustte, dan werd hij niet teruggestooten; wat hij verlangde, mocht hij nemen en het werd hem ook teruggegeven. Alles ging echter in eer en deugd, ook toen zij op het Haarlemmerplein een koffijhuis, waar ook gedanst werd, waren binnengetreden; zij betaalden mede hun tol aan de speellui en mengden zich onder de dansende paren. Het werd laat in den nacht, éér zij huiswaarts keerden.

Zij hadden den geheelen avond gearmd geloopt, en meer dan eenmaal samen een liedje geneuried, maar op de gracht gekomen, waar Dina woonde, liepen zij] stilzwijgend voort. Plotseling stond Jan stil, liet Dina's arm los, en ging recht voor haar staan.

„Weet ge, wat ik loop te bedenken?” vroeg hij.

„Nog niet,” antwoordde zij.

„Dat wij maar man en vrouw moeten worden.”

„Dat zal wel gaan.”

„Juist! Opperbest geantwoord!”

Hij meende haar te mogen omarmen, maar zij weerde zachtjes hem af.

„Ik heb eene voorwaarde,” zeide zij, of liever, ik heb eerst nog iets te zeggen.”

Plotseling stond Jan stil, liet Dina's arm los, en ging recht voor haar staan.

Hare stem klonk thans hoog ernstig en terwijl zij nog een weinig achteruit week, merkte Jan met verbazing op, hoe onbeschroomd, uittartend bijna zij hem aanzag; zij sloeg de armen over hare borst in één en verklaarde: „Ik wil je vrouw worden en blijven; ik zal mijn best doen, om je nooit, in geen enkel geval, reden tot ontevredenheid te geven, maar . . . .” Zij talmde een oogenblik — „maar weet je nog van dien Mijnheer op de Haagsche kermis?”

„Ja,” bromde Jan, „wat heeft die snoeshaan hierbij te maken?”

„Zooveel,” verklaarde zij duidelijk en vast, „dat al zijn wij goed en wettig getrouwd, en hij komt en hij wil mij meenemen, dan ga ik meê.”